

**Rozporządzenie Ministra Spraw]
Wewnętrznych**

z dnia 13 czerwca 1922 r.

**wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawie-
dliwości w przedmiocie wykonania ustawy o obo-
wiązku zarządów gmin miejskich dostarczania
pomieszczeń.**

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (D. U. R. P. № 33 poz. 264) zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiązek dostarczania mieszkań przewidziany w ust. 1 art. 1 ustawy z dn. 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. U. R. P. № 33 poz. 264) ciąży także na zarządach tych gmin miejskich, które rządzą się ustawą z dn. 3 lipca 1896 r. (Dziennik Ustaw i Rozp. Krajowych dla Król. Galicji i Lodomierji wraz z W. Ks. Krakowskiem — № 51).

Osoby i instytucje, przewidziane w p. 1 art. 1 ustawy winny zgłoszenia wnosić o przydział mieszkania wyłącznie za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Zgodnie z przepisem p. 3 art. 1 ustawy tylko osoby, powołane do służby państwowej w trybie mianowania, mają prawo do otrzymania mieszkania w drodze rekwizycji.

§ 2. Przez najem, podnajem i odstąpienie fikcyjne, o których mówi p. 6 art. 3 ustawy, należy rozumieć wszelkie działanie, mające na celu pozbawienie danego mieszkania lub jego części warunków, któreby dopuszczały rekwizycję np. przez fałszowanie meldunków, antydatowanie umów najmu lub podnajmu, przelewanie praw na podstawionego posiadacza i t. p.

§ 3. Za przyczynę, uzasadniającą zwłokę wprowadzenia się, przewidzianą p. 1 w art. 4 ustawy rozumieć należy poważne przeszkody, jak np. konieczność remontu, dezynfekcji, niemożność natychmias-

towego sprowadzenia mebli, udowodnioną chorobę najmobiocy lub członka rodziny żyjącego z nim we wspólnym gospodarstwie domowym i t. p.

§ 4. W mieszkaniach do 6 pokoiów włącznie, o których wspomina p. 1 art. 5 ustawy, przedstawia się stosunek mieszkańców do ilości pokoiów w następujący sposób:

1 osoba	ma	prawo	do	2	pokoiów
2 osoby	mają	"	"	3	"
3 "	"	"	"	4	"
4 "	"	"	"	5	"
5 osób	ma	"	"	6	"

W mieszkaniach zaś powyżej 6 pokoiów na każdy pokój powyżej 6 liczy się po 2 osoby, tak, że naprz. na:

7 pokoiów	przypada	7	osób.
8 "	"	9	"
9 "	"	11	"
10 "	"	13	" i t. d.

W mieszkaniach, w których prócz najmobiocy są sublokatorowie (p. 2 art. 5 ustawy) stosują się do części mieszkania zajętej przez najmobiocę normy, ustalone w p. 1 art. 5 ustawy, zaś w części lokalu, zajętej przez sublokatorów, oblicza się ilość pokoiów, według tego ile faktycznie podnajemcy tych pokoiów zajmują z tem jednak ograniczeniem, iż ilość pokoiów nie może przekraczać liczby osób sublokatorów.

§ 5. Postanowienia p. 5 art. 6 ustawy odnoszą się także do osób spełniających stałe obowiązki publiczne.

Fakt niezdatności do użytku mieszkań i pomieszczeń z powodu zniszczenia (p. 6 art. 6 ustawy) winien być udowodniony przez zaświadczenie powołanych do tego władz policyjno-budowlanych.

Mieszkania w budynkach wspomnianych w p. 9 art. 6 ustawy nie podlegają zajęciu tylko w tym razie, gdy są rzeczywiście zużytkowane na pomieszczenie pracowników danej instytucji. O ileby dane pomieszczenie z ważnych i uzasadnionych przyczyn nie mogło być objęte przez pracowników instytucji, zarząd gminy po zbadaniu przyczyn zwłoki może wyznaczyć stosowny termin do objęcia pomieszczenia, a po bezskutecznym upływie tegoż, przystąpić do zajęcia.

§ 6. Przy doręczaniu wszelkich orzeczeń zarządów gmin miejskich, wydanych na podstawie art. 8, jak również na podstawie innych artykułów ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. winny być odpowiednio zastosowane przepisy o doręczaniu skarg sądowych, wnoszonych do sądów pokoju względnie — powiatowych.

§ 7. Wywiadowca, dokonując wywiadu (art. 9 ustawy), winien przybrać w charakterze świadka rządcę lub administratora domu; o ile ich niema na miejscu, — dozorcę domu, lub w razie nieobecności tegoż jedną osobę dorosłą z najbliższych sąsiadów. Wywiadowca, stwierdzając istnienie warunków zajęcia mieszkania, względnie jego części, ma prawo żądać okazania ksiąg meldunkowych. Oględziny mają być do-

konywane w sposób najmniej uciążliwy dla posiadaczy mieszkań, mogą się one odbywać latem od 9 rano do 8 wieczór, zimą od 9 rano do 4 popołudniu, w wyjątkowych zaś wypadkach i o innej porze. Przy doręczaniu tymczasowych nakazów rekwizycyjnych należy stosować przepisy o doręczaniu orzeczeń. Po wydaniu tymczasowego nakazu rekwizycyjnego zainteresowanym służy prawo wniesienia sprzeciwu (reklamacji) do zarządu gminy miejskiej na piśmie lub ustnie do protokołu w ciągu dni siedmiu. Po upływie tego terminu zarząd gminy może wydać orzeczenie o zajęciu bez wysłuchania stron interesowanych. Rygor ten winien być uwidoczniiony w osnowie tymczasowego nakazu rekwizycyjnego.

Termin, wskazany w ust. 3 art. 9 ustawy, zaczyna biec od dnia następującego po dniu dokonania wywiadu.

§ 8. Na listę lokali, zakwalifikowanych do zajęcia (art. 10 ustawy), wciągnięte być mają te lokale, co do których orzeczenie o zajęciu uprawniło się w myśl ust. 4 art. 8 ustawy, oraz te, co do których zapadło orzeczenie władzy administracyjnej II instancji, względnie Komisarza Rządu m. st. Warszawy, zatwierdzające orzeczenie o zajęciu wydane przez władzę I instancji. W b. dzielnicy pruskiej należy stosować postanowienia, zawarte w ostatnim ustępie art. 17 ustawy. Na listę petentów, uprawnionych do otrzymania mieszkań, mają być wciągnięte osoby, które wniosły należycie umotywowane zgłoszenia o przydzieleniu i wykazały dokumentami tytuł do otrzymania mieszkania z p. 2—5 art. 1 ustawy.

§ 9. Orzeczenie o przydzieleniu lokali na rzecz uprawnionych z p. 2—5 art. 1 ustawy, prócz danych, wyszczególnionych w art. 12 ustawy winno zawierać, dokładne i szczegółowe oznaczenie mieszkania, w którym dokonano przydziału, wysokość opłaty pobieranej na rzecz zarządu gminy miejskiej za przydzielenie mieszkania i pouczenie o środku prawnym. Jeżeli w przydzielonym mieszkaniu znajdują się sprzęty, co do pozostawienia których nie nastąpiło porozumienie stron, zarząd gminy w razie nieopróźnienia lokalu w wyznaczonym terminie winien wydać stosowne zarządzenie w myśl p. 2 art. 4 ustawy.

§ 10. Jeżeli osoba korzystająca z przydzielonego lokalu przestanie pełnić funkcje uzasadniające przydzielenie (ust. 1 art. 14 ustawy) zarząd gminy miejskiej winien orzec o tem, wyznaczając odpowiedni termin do opróżnienia mieszkania. W razie naruszenia przepisu, zawartego w ust. 2 art. 14 ustawy, jak również w razie samowolnego wtargnięcia osoby nieuprawnionej do mieszkania zarekwirowanego, zarząd gminy miejskiej, względnie urząd mieszkaniowy, zarządza natychmiastową eksmisję za pośrednictwem organów policji.

§ 11. Zarząd gminy winien wniesione na jego ręce zażalenie od orzeczeń przedłożyć niezwłocznie a najdalej do dni 10 wraz z aktami sprawy, z należytym umotywowaniem i stosownym wnioskiem instancji odwoławczej wskazanej w art. 17 ustawy.

§ 12. Orzeczenie karne (art. 20 ustawy) wydają:

- 1) w I instancji—starostwa, w miastach, w których urzędują Komisarze Rządu—ci ostatni, zaś w b. zaborze austriackim w miastach o własnym statucie—magistraty, jako władze polityczne I instancji;
- 2) w II instancji—województwa, w Warszawie—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Zażalenia od orzeczeń karnych, wydanych przez władzę administracyjną I instancji, wnosić należy na ręce tejże w terminie 7 dni, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia.

Od karnych orzeczeń władz administracyjnych, zapadłych w II instancji odwołać się można w terminie, wskazanym w art. 20 ustawy, do właściwego sądu okręgowego. Odwołanie winno być wniesione na ręce tej władzy, która orzeczenie wydała. Grzywny, o których mowa w ust. 1 art. 20 ustawy wpływają na fundusz ubogich odnośnej gminy.

§ 13. Postanowienie ust. 3 art. 24 ustawy nie odnosi się również do osób i organizacji usuniętych z jednego i przesiadlonych do drugiego hotelu, wskutek konieczności opróżnienia lokalu dla pomieszczenia w nim przedstawicieli Rządów państw obcych, akredytowanych przy Rządzie Rzeczypospolitej Polskiej oraz cywilnych i wojskowych misji tych państw (p. 2 art. 7 ustawy).

§ 14. Odwołania od orzeczeń urzędu mieszkaniowego m. st. Warszawy, wniesione do dnia 10 maja 1922 r. włącznie, mają być rozstrzygnięte, w myśl art. 25 ustawy, przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Odwołania od orzeczeń urzędu mieszkaniowego m. st. Warszawy, wydanych na podstawie ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 498), wniesione po dniu 10 maja 1922 r., mają być rozstrzygnięte przez Komisarza Rządu m. st. Warszawy w trybie, przewidzianym w art. 17 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33 poz. 264).

Przy rozpatrywaniu odwołań od orzeczeń I instancji, wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r., władza II instancji orzeka o dopuszczalności rekwizycji na podstawie postanowień ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. a na obszarze Ziemi Wileńskiej na podstawie dekretu Naczelnego dowódcy wojsk Litwy Środkowej z dnia 27 lipca 1921 r. № 298 w przedmiocie rekwizycji mieszkań i lokali (Dz. U. T. K. Rz. z dnia 10 sierpnia 1921 r. № 27/37).

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamiński

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Z. Rymowicz*
